

Fehér világ

Azt a napot, mikor először borul virágba a természet (ha nem is pirosbetűs ünnep a naptárban), mindenki ünnepnek érzi. Az első hó is ilyen ünnep. Mindent beborít a fehér, cukrosan csillogó por.

•

Dél van. Reggel nyolc óra óta szakadatlanul hull a hó. Sétára indulunk. Lábunk belesüpped a puha, laza tömegbe, a gépkocsik csöndesen siklanak a neszfogó szőnyegen, az utca zaja mégis megsokszorozódott. Hangos beszéd, visítás, kacaj hangzik mindenfelől. Sürögnek az emberek, hókaparó munkások óriás lapáttal kaparják az úttestet, érdes nyírfasöprők zizzennek a járdán.

A Duna fölött viharmadarak keringenek. A súlyos, sötét víztömeg közepén hatalmas fekete bárka evez lefelé. Hegyek távoli ködbe vesznek. Turnerre, a nagy angol festőre gondolunk. A parlament kupoláját, kecses tornyait leheletszerű fehér fátyol borítja. A Margitsziget prémszegélyt kapott, a turul fehér szárnyakat. A Lánchíd oroslánjainak a sörénye ősült meg, Deák Ferencnek a busa szemöldöke. Széchenyi fehér hűtősipkát kapott lázas fejére, József nádor hermelin-palástot. Az utcapadokra puha pihés párnát teregetett a hó. A gépkocsikat is földfízítette, s azok most kényesen haladnak, mint május elsején a bokrétás, papírszalagos, lombos lovak. A Vérmezőre óriás szemfödőt borított. A Várhegy sötét fenyőfáiból csillogó karácsonyfákat varázsolt. A budai kertek apró, fehér katalin-rózsáit fürtös krizantémmá változtatta.

•

Férfiak szájában kupakos, kurta szárú pipa füstölög, s ezt nem oltja el a hó. Nők magas szárú csizmákban topognak nehézkesen, mint kozák asszonyok. Hegyek felé síelők vándorcsapata igyekszik. Sétatereken, Dunasétányon percek alatt répaorrú hóemberkék bújtak elő. Kirakatokban dió, mogyoró csörög, s sárgahéjú, szagos mandarin mosolyog, széles, kínai mosolyával.

•

Iskolából özönlő gyerekek hólabdái puffognak. Kipirulnak az arcok, eláznak a kesztyűk, kivörösödnek a kezek. Csinos, begyes fiatal leány elcsúszik, s beletottyán egy nagy hókupac kellős közepébe. Alig bírják kihúzni belőle. Lejtős utakon már iramlanak az apró szánok. Egy kétéves kisgyerek először lát havat. Nem győz csodálkozni rajta. Micsoda fehér, hideg, tündéri játékszer. Ebből a csodálkozásból bennünk is maradt még egy szemernyi ...

i.

1931. december 5., szombat, 4. old.

A pesti utca

Vasárnap dél. A bazilika nagyharangja méltóságosan döng végig a városban. Az Andrásy úton fagyos verőfényben két fehér bajszos, ezüsthajú öregúr megy szemközt egymással. Perzsa prémgalléros bundát visel mind a kettő, keménykalapot, kezükben ezüstbotot. Rövid sétára indulhattak. Szemben az Operával, az egyik sarkon összeütköznek. Komoran föltekintenek, egymásra mordulnak.

– Miért nem vigyáz? Még nem tanult meg járni? Vén csacsi.

– Kikérem magamnak. Maga miért nem vigyáz? – vág vissza fenyegetően a másik.

Egészen közel állnak egymáshoz, válluk összeér. Farkasszemet néznek. A járókelők megállanak.

– Tyhü, itt nem szép dolog készül. Ez a két finom öregúr még összevelekszik egymással. Botrányt csapnak az utcán. Egy suhanc kárörvendve füttyörész. Egy hölgy védően emeli szeméhez kezét, hogy ne is lássa őket. Egy fiatalember már készül, hogy közbelépjen. Ekkor drámai fordulat következik. A két száj – a fehér bajusz alatt – huncutul elmosolyodik. Jobb kezüket nyújtják, baljukkal egymás vállát ölelgetik.

– Szervusz. Hogy vagy? Régen láttalak.

A suhanc levegőbe hajtja sapkáját, a hölgy mosolyogva odébbáll, s a közbelépni készülő fiatalember elnéző gúnnyal mormolja a fogai között.

– Öreg gyerekek. Az utcán játszanak.